

1.

Mala devojčica, krivog nosa i velike pameti. Htela je mnogo, a postigla malo, jer, jer... imala je kriv nos, opasnu i iznad svega brižnu majku i šonjavog, dobrog oca.

Mala devojčica krivog nosa i velike pameti bila je lepa, bila je sva lepa. Imala je fascinirajući pokret. Nije imala sluha, ali je imala neverovatan smisao za ritam.

Bilo je doba rokenrola. Bila je ispala iz svoje generacije.

Željela je da postane glumica, ali kriv nos...

Nije postala glumica. Postala je inženjer, profesor, istoričar umetnosti. Bacali je svi: roditelji, poznanici, rođaci, na put roditelja. Put joj zacrtao otac, uspešni oficir, i majka, prečuvana domaćica. Put žene od karijere, majke i dobre supruge.

Anabela se opirala. Bila je sva u grču. Želela je nešto drugo.

Želela je veliku karijeru. Nisu joj dali pravo izboru. Teško se opirala putu na koji su je izvodili roditelji. Trpela je užasan pritisak. Bio je tu i kompleks zbog nosa.

Trpela je. U trideset petoj godini, posle promašnog braka, nagomilanih životnih problema, usled nepoznavanja života, onog stvarnog. Učila je sa televizije. Pukla je.

Pucanje je objašnjeno vradžbinama.

Prvo se sa njenim sluhom nešto dogodilo. Imala je sluha, dobro se sećala da je, kao sasvim mala devojčica, lepo pevala, da je zapisivala tekstove pesama u pešmarice, a onda kada je jednom pokušala da interpretira operu, izgubila je sluh. Osetila je to. Jednostavno je nestao, ispustila je nedefinisan krik.

Interesovanje za muziku proteglo se i kroz pubertet. Otac je „rukovao” radio aparatom. Radio Beograd je, svaki dan, od 14 do 15 časova, davao klasičnu muziku. Pomno je slušala. Dok je išla u gimnaziju pokušavala je, u svojoj sobi, sama da imitira balet.

Posedovala je veliki smisao za ritam, ali daleko od božanskog. Tek kasnije, mnogo kasnije, kad se obratila Bogu za pomoć, Bog joj se javio! Javio joj se u snu. Zajedno su igrali. Tek kada je ponavljala božiji ritam, svi su je gledali i divili joj se...

Imala je Anabela još jedan dar. Veliki smisao za modu. Njene kombinacije, uz njenu manekensku građu, izazivale su često, poglede divljenja.

Sva kontradiktorna, komplikovana i apsurdna, sa prelepim anfasom – Anabela je bila luda!

Luda se šetala. Luda ludela. Nije se poznavalo. Spasavao je talenat za glumu, talenat za psihologiju... višestruko talentovana i šaroliko obrazovana, Anabela

je gurala kroz život, gurala, gurala, gurala je život nogom.

Počela je da piše. Nosila je velike šešire koji su bili slikoviti i uvrnuti, crne naočare i mekane džemperre. Romani su, za divno čudo, nalazili prohod do čitalaca. Najzad uspeh! Od uspešne žene postala je neuspešna jer je poludela. Bila je luda, sva napeta i istrzana. A od neuspešnog postala je uspešna jer se, posle smrti roditelja konačno latila posla koji je želela. Ali to je bilo mnogo kasnije. Sledili su KOŠMARI.

Romani su imali psihološku obojenost. Neostvarena glumica opisivala je, u stvari, ono što se odigravalo u njenoj duši.

Sve je počelo u polumračnoj sobi, jer je redovno spuštala roletne na prozorima, još za sunčanog dana. Mislila je da pravi hladovinu više od toga odmarala je dušu, od napetosti i skrivanja nosa.

Išla je da operiše nos, ali tada su joj rekli da je najlepša... I tako, u polutami sobe, titrala je sva. Legla je na kauč i zamislila se, a onda je neka surova ruka lupila u potiljak, poremetila joj koncentraciju.

Sve je bilo divno. Kuća je bila čista, majka je radila, otac je donosio novac. Jeli su dobro, oblačila se kako je želela...

Zaključila je: mora da se što pre uda, jer je posle niko neće hteti zbog ružnog nosa.

Završila je fakultet i udala se. Položila državni ispit za profesora. Razvela se. Volela je sve. Upisala je istoriju likovnih umetnosti. Bila je uspešna, ludela, lu-

dela je! A onda, javio se Bog. Bog je hteo normalnu ženu.

Dok je ubica otključavao vrata njenog stana, u ranim jutarnjim časovima, komšija se spremao na posao. Ubica je pobegao, a Anabeli, punoj ljubavi, poremećenog uma, javio se Bog! U polusnu, lik mu je bio titrav i nežan. Rekao je: „Gospođice, vi morate da radite! Posetite moj hram. Moj hram na Zemlji i zapalite sveću, odnesite cveće, pozdravite sveštenika, postite postove...”

Anabela je sve to primetila, a onda košmari! Počinju košmarni snovi u njenom malom stanu, nasleđenom od roditelja. Tu je tugovala, samovala i pokušavala da se otarasi prošlosti. Pošto je, nekih petnaestak godina, radila kao profesor, stekla je i invalidsku penziju, ali talenti koje je Bog darovao nisu se dali potisnuti.

Vriskovi, čuli su se vriskovi u susednom stanu. Vrištala je žena visokog tona i visokog glasa, što sa Anabelom nije imalo veze. Još nikad nije vrištala, ali shvatila je. Bila je jako pametna! Shvatila je da nema nikakvog vriska, već da je to odjek njene napaćene duše. Shvatila je i užasnula se. Njena duša je zaslužila da se odmori, da je niko više ne muči. Otišla je da zaliva cveće ne terasi. Bio je sunčan dan. Opustila se. Razmišljala je kako je moguće da čuje svoju dušu!? Da li se totalno poremetio krug njene svesti!? Često je viđala pred svojim očima ili iza njih velike svetle krugove, kako koncentrično i kontinuirano odmiču. Njen laički zaključak je bio da gubi pamet. Smatrala je da je njena duša bila toliko napaćena da se, povremeno, izmeštala iz njene glave i vrištala. Jeka je bila strašna. Bila je uverena da je čuju i drugi!

Njena napaćena duša je uznemiravala psihi, a psihi potresala racionalnost. Eto, dotle je bila došla Anabela.

I ljuljala je, ljuljala krin, cvet smrti, kako je mislila ona. Cveće koje se nosi umrlima na groblje. Njen razum se opirao tolikoj količini nagomilanog bola. Odjednom, odnekud sa strane, iskočila je starica, krežuba, koščata, dugačka, i zagrlila Anabelu. Znala je da se starica zove „Smrt”, znala je iz knjiga i bajki, iz priča, iz svega! Ali, u sebi je osećala toliku snagu, morala je sve da preboli...

Neostvarena glumica i nadobudna profesorka sanja snove. Snovi su teški i poletni.

Jedan leteći tanjir, okrugao i sjajan, ulete u šumu. Zabi se u krov od sena kolibe na proplanku.

Sunce je sijalo snažno i bunilo se! Bunilo se protiv udara sile i energije na Zemlji. Krov je planuo, a iz sjajnog diska izleteli su mali crveni ljudi, užareni i vrlo pokretni. Uleteli su u plavu kosu lepotice koja je spavala na jednom bračnom ležaju u kolibi. Onda su se ohladili, izgledali su beživotni. Mali, crveni ljudi, sa ko zna koje planete i iz ko zna kojeg sveta...

Devojka se trgla, dim joj je napinjao nozdrve. Vatra je buktala na sve strane. Spuštala se tama, a ležaj je svetleo u gustoj šumi.

Milda je ustala i potrčala ka vratima. Predugačka plava kosa je bila upletena malim crvenim ljudima.

Viknula je: „Teodor!” Pojavio se ogroman plavokos momak. Teodor je uhvatio Mildu za ruku. Potrčali su iz sve snage prema dnu proplanka. Seli su na travu. Već se bila spustila noć. Ugasila se i vatra. Milda je osećala vlagu koja je dopirala kroz sparušenu travu.

To leto je bilo vruće.

Teodor je mahnuo rukom i izvadio malog, crvenog čoveka iz Mildine kose. Ovaj je živnuo, ponovo

se zažario. Teodor ga je mahinalno ispustio. Crveni je stao na travu i odjednom porastao.

Pred Mildom i Teodorom stajao je čovek u crvenoj uniformi, sasvim, sasvim hladan. Normalan. Gledao ih je zelenim očima i rekao: „Helou!”

Trgla se! Pretvorba je bila zapanjujuća... Obrisala je znoj sa čela... Opet je neko drmao bravu. Ustala je iz kreveta. Otvorila je vrata... Pred njima je stajao Teodor.

Tog dana je išla u crkvu. Odnela je krst i spustila ga kod ikone Svete Bogorodice. Osećala se bolje.

Volela je tu crkvu u kraju. Bilo je prijatno, prohladno. Nalazila je mir... A taj neko, ko gleda s Neba, mora da ga obuzima velika milina kad nju, Anabelu, uzbuđuje ona mala, smirena ženica koja je zamahivala štapićem, iz dna duše i sa puno energije...

Tri dana je Anabela pila samo kafu i kolotala očima u svojoj neraspremljenoj kuhinji. Sećala se svog prethodnog sna. Bila je svesna na kakvoj se ivici nalazila kada je pred vratima njenog stana bio Teodor.

Opet je pala tama. Kapci su joj se sklopili. Ljuljala se na stolici. Teodor je mahao kutijom lekova!

Odjednom, užario se neveliki krst pred njenim čelom. Užario se, hteo je da je opeče. Hristov lik, u polutami zavese, okretao se, tu, pred njenim očima.

Zvono! Trgla se! Ustala. Srušila je stolicu. Otvorila vrata. Pred njima je bio poštar koji je doneo penziju.

Osetila je jak bol na levoj strani. Mama, tata, tetka Margerita, sestre, ujaci, rođaci... za sve njih: Anabela je pojela mišji rep.

4.

I tako pričamo ja i Bog, a duboka je noć.

Lep i visok, previja se On! Nebo plamti, a vatra tutnji, sve požar je oko mene. Joj, juri me neko, a taj neko... to je tetka moja, monahinja ta... Ona hoće da ga vidi, a ja blesnuh sjajem tim! I da ne pomislite da Bog sam ja, to se ljeska Zadužbina kneza Lazara u osvit zore jednog majskog dana, puna ljudi i osmeha, znaj!

Tu je taj, a nebo se plavi, u ćošku jednom čučim ja, u mraku i razgovor vodim taj, a kroz detelinastu rozetu savi se salva svetlosti, duginih boja i otelotvori se tu preda mnom taj lik! Reče: „Dobar dan i dobar ti smeh bio, jer radosti se nadaj.”